

Haand imellem Danmark og Slesvig (Hør! Hør! P. Olsen: Ja). Et æret Medlem siger: Ja. Hans Sikkerhed i saa Henseende glæder mig; jeg er desværre ikke saa sikker derpaa (Afbrudelse af C. W. Rimestad). Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde udtale sig særskilt, jeg kan ikke høre, hvad han siger. (Rimestad: Jeg spørger, hvad er Sikkerhed?) Drøftelsen deraf tror jeg ikke vil være paa rette Sted her. Jeg siger altsaa, at det er muligt, at en Fastholden af en vis Opfattelse i saa Henseende netop kan hidføre det, man allermeest stræber at undgaae. Men, siger man, vi ere rede til at bringe alle Offre derfor. Ja det er vel, at man er det; men man maa dog ogsaa beregne, hvilken Udsigt der er tilstede til, at de bragte Offre ville kunne føre til det Maal, som man ønsker at naae (Hør!). Et af To vil indtræde; enten kommer Danmark i Kampen til at staae alene, og da er det jo dog Alle vitteligt, at det vil staae overfor en afgjort Overmagt, og det kan da ikke lades ude af Betragtning, at skulde, hvad Gud forbyde, Kampen gaae os imod, da er det Modstanderne, der diktere Freden. Eller Danmark kommer ikke til at staae alene, og da bliver Spørgsmaalet, om dets Allierede ere rede til at føre Kampen paa Grundlag af Forfatningen af 18de November. Mig bekendt har endnu ingen saadan Allieret viist sig. Efter den Betragtning, jeg saaledes har af de Udtalelser, der foreligge i Adresseudkastet, maa jeg ønske det undergivet en grundig Revision.

J. M. Hansen: Jeg anseer det for min Pligt ikke ved denne Leilighed at gaae ind paa Spørgsmaal, der maatte fremkomme, men som ikke staae i nogen bestemt Forbindelse med det Adresseudkast, her foreligger, og jeg skal i Henhold hertil lade Forstjelligt ligge, der efter min Formening fjerner sig altsaa meget fra Udcastet til, at man her hør omtale det nærmere. Jeg vil begynde med at bevidne den store Tilfredsstillelse, jeg har følt ved den Udtalelse, vi have hørt fra den høitærede Konseilspræsident. Han bemærkede selv, at han her vilde tale aabent og ligefremt, at den Tid var forbi, da man søgte at skjule sine Mening, og jeg anerkjender, at han ud-

talte sig paa en Maade, som vistnok alvorligt har grebet Alle, der hørte ham, og som vistnok Enhver maa takke ham for. Til den høitærede Konseilspræsidents Ytringer om det Duffe, der udtales i Forslaget, at der gives vore Brødre i Slesvig den samme borgerlige Frihed, som vi selv have, troer jeg ikke, det er nødvendigt at sige Noget. Det er ganske vist, at Forholdet kan stille sig saaledes i et Land, at man af visse Hensyn for en Tid kan styde den Frihed fra sig, som vilde kunne opnaaes, og dette kan mulig ogsaa siges til enkelte Læder at have været Tilfældet i den Landsdeel, hvorom her er Tale, men det kan jo ogsaa være et Spørgsmaal, om Friheden er budt denne Landsdeel paa en saadan Maade, at den var stiftet til at vinde Indgang; dette er imidlertid Noget, som ikke ligger for, og jeg skal derfor ikke gaae nærmere ind derpaa. Den høitærede Konseilspræsident kom derefter til at omtale Begyndelsen af det næstsidste Stykke af Adressen, hvori Grundloven af 18de November 1863 omhandles; men jeg skal bemærke, at denne Grundlov ikke her er saaledes omtalt, som det forekommer mig, at det har staaet for den høitærede Konseilspræsident som aabenbart ogsaa for den ærede sidste Taler. Her er Grundloven af 18de November kun nævnt, fordi der angaaende dens Ophævelse er gjort stærke Forestillinger fra visse Magters Side og bestemte Forordninger fra andres, og det forekommer mig, at Adressen her kun udtaler Noget, som alle danske Mænd, hvorledes deres Betragtning af Forholdene end ellers kan være, maae kunne sige Ja til. Naar et Lands Repræsentation i Forening med sin Konge har vedtaget en Lov — den være efter Flere af dette Lands Beboeres Mening slet, efter Andres god, der er ikke her Spørgsmaal om hvorvidt den er mere eller mindre tilfredsstillende — og naar den altsaa er bleven til paa lovlig Maade, vilde det, at et saadant Land fra Udlandets Side skulde kunne bringes til at op hæve denne Lov, være et Bevist paa, at det ikke længere var i Besiddelse af den Selvstændighed, der maa være et frit Folks Eiendom. Der er ikke i Adressen sagt Andet, end at det glæder os, at Grundloven af 18de November ikke efter Udlandets Forestillinger er bleven taget